

האשה בתרא פרק שישה עשר יבמות

סמורת הש"ס

כליו דחיישין לשאלה - וכליו מלוא קשור ללא חיישין לשאלה איכא למימר בכלים שאין דרכן להשאלים כמו שפירש ריב"ן ללא חיישין לשאלה : **כליו** דחיישין לשאלה - ואם תאמר מלא פירות בכלי דבפ' אלו מליאות (ב"מ דף קד:) משמע דהו סימן ויחזיר ואמאי לא חיישין לשאלה ויש לומר

מוכסא הוא - ואע"ג דסימנין דרבנן אסימן כי האי סמכין אפילו (6) אחיסור דאורייתא : דארוך וגו' - לאו סימנין נינהו : כליו - בגדיו שמה לאחר השאלה ואותו אחר מת ורלוהו אלו וסבורים שהו בעל הבגדים : תמור כסימני אוכף - דקיימא לן באלו מליאות (ב"מ דף קד:) דמהדרין : לא שייני אינשי - בעל החמור לא היה שואל אוכפו של זה לחברו : **דמסקיב לים** - דאשי"ר - מאי איכא למימר ליחוס אע"פ שהוא מכיר את הכיס יש לחוש שמה השאלו לאחר וקשר בו גט זה והחזירו לזה וסכה בו את הגט : **ליווסא** - שמה יעשה חותם וזורה כנגד עבדתו וילך ויראהו לאשתו ויטול הימנה כל אשר ישאל : **מנחשי אינשי** - שלא יטול זה מזוה ולי קשיא הא קתני או שנמלא בין כליו הא אמרן דחיישין לשאלה לא קשיא כליו דמתניתיין הייט בגדיו ודרך להשאל מלבושים וכליו דגיטין הייט בין כלי תשמישי ביטו כתיבתו שאין דרך להשאלים : **ואיבעית אימא כליו** - דמתני' דקתני בגופו ובכליו דלא סמכין אסימנייהו : **כסומי ויחזיר** - דלא אמרינן הו סימן כמלבושיו אי שחרין הו או לבנים הו דלון זה סימן שהרבה יט שחרין ולבנים ואדומים : **והא קתני פיעא** - דמתני' (לקמן דף קכא:) : **מן הארכובא ולמטא לא הנשא** - דחיי ואי משום טביעה הואיל ומים שאין להם סוף חיישין שמה ילא מן המים ועלה ברחוק פרסה או יותר ולא ראוהו קתני מן הארכובה ולמעלה הנשא אלמא מגוייד לא חיי : **שמי מיא דמרוו מפס** - מחזיקות ומגדלות כזב המכה וחברו מיטרף ריח לאילני במס' תענית (דף ג:) : **גידיה לגמליה** - לשון גורו אילנה (דניח ד) : **ולא אפסקיה לגערומיה** - ולא הפסיק לגמור את קול גערותו שהיה טעור עד שמת : **מלוכבא** - באש שמתוך המטה מתרפא : **זכרס** - הנשחט : **יכסכו ויפגו** - אלמא כחי מחזיקין : **ומשני מי הוא** - לפיכך גיטו גט וסופו למות הלכך מעידין : **אלא מעתה** - הואיל ודלוי ימות יחא גולה השוחטו אם נפל סכין מידו עליו ושחטו אלמא תניח און גולה ואפילו מת שמה מחמת דבר אחר מת : **על ידו** - כשביטו : **הרוח בלבללו** - ומחמת הרוח מת הלכך דבר ברור שישות קודם שיתירוהו לינשא והשתא פריך ליה ממגוייד וגוסס ואתו גוסס שסופו למות הוא מת לאלתר והוא הדין נמי דמגוייד מייא לאלתר מדקתני מגוייד בהדי גוסס וא"ת בלאו מילתיה דרשב"ל תקשי ליה רישא לסיפא וי"ל דמעיקרא לא קשיא ליה רישא לסיפא דמאי לאוקמי רישא דלון מעידין היינו לאלתר וסיפא דתנשא היינו לאחר י"ב חדש אבל אמילתיה דרשב"ל לא מני לשנוי : **ארא** מעתה יחא גולה על ידו - לשואל דחשיב ליה מת קפריך דיון דמת הוא יש לו לגלות דס"ד טעמא דחייב לגלות לפי שמת נאלתר אבל לא מת לאלתר לא יתחייב גלות כלל דלישנא דוימות דכתיב גבי גלות משמע ליה שמת לאלתר ולית ליה השתא הא דאמרינן בפרק אלו נעדרות (בבב"ב נ"ג:) ופס) ונקמה המכה בשוגג מאי ונקמה ונקמה מגלות ואע"פ שחייב מיתה במזיד אפילו לא מת (ב) זמן מרובה יש חילוק בין מיתה לגלות כי היכי דמפלגי בין דרך ירידה לדרך עלייה גבי גלות ולא גבי מיתה אבל אין לומר דמאס רוח בלבללו או קירב מיתתו אין לנו לפטורו כיון שמת לאלתר דהא אכתי לא ידעינן להכי טעמי :

סימן מובהק קא מיפלגי מר סבר סימן מובהק ומר סבר לאו סימן מובהק ולהך לישנא דאמר רבא סימנין דאורייתא הא קתני אף על פי שיש סימנין בגופו ובכליו גופו דארוך וגו' כליו דחיישין לשאלה ואי חיישין לשאלה חמור בסימני אוכף היכי מהדרין לא שיילי אינשי אוכפא דמסקיב ליה להברא מצאו קשור בכיס ובארנקי ובטבעת היכי מהדרין טבעת חייש לזיופי כיס וארנקי מנחשי אינשי ולא מושלי ואיבעית אימא כליו בחזירי וסומקי : ואפילו ראוהו מגוייד וכו' : למימרא דמגוייד חיי ורמיניה *אדם אינו מטמא עד שתצא נפשו אפילו מגוייד ואפי' גוסס טמויי לא מטמא הא מיהויי לא חיי אמר אביי לא קשיא הא ר"ש בן אלעזר הא רבנן דתניא מעידין על המגוייד ואין מעידין על הצלוב רבי שמעון בן אלעזר אומר אף על המגוייד אין מעידין מפני שיכול לכוות ולחיות ומי מצית לאוקומי כר"ש בן אלעזר והא קתני סיפא *מעשה בעסיא באחד שישלשלוהו לים ולא עלתה בידם אלא רגלו ואמרו תבמים מן הארכובה ולמעלה תנשא מן הארכובה ולמטה לא תנשא שאני *מיא דמרוו מכה והאמר רבה בר בר הנה לדידי חזי לי הווא מייעא דשקיל ספסירא וגיידיה לגמליה ולא אפסקיה לגערותיה אמר אביי הדיא כדושה הויא רבא אמר בסכין מלוכבת ודברי הכל : והיה אוכלת וכו' : אמר רב יהודה אמר שמואל כ"ל שנו אלא ממקום שאין נפשו יוצאה אבל ממקום שנפשו יוצאה מעידין *יא"ר יהודה אמר שמואל ישחט בו שנים או רוב שנים וברח מעידין אינו *והאמר רב יהודה אמר שמואל ישחט בו שנים או רוב שנים ורמו ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חי הוא וסופו למות אלא מעתה יהא גולה על ידו אלמא תניא ישחט שנים או רוב שנים הרי זה אינו גולה הא איתמר עלה אמר רב הושעיא חיישין שמא הרוח בלבללו אי נמי שמא איהו קירב

מא מ"י ס"א מה"י סמחא מת ה"י טו סמך לאון רלא טובע"ט י"ד סימן טע : ז ב מ"י פ"ג מה"י גירוסין ה"י יח סמך טעין כ טובע"ט אה"ע סימן י טע"ף לא : יח ב מ"י טע ה"י י טע"ט טע טע"ף ל : יח ד מ"י טע פ"ב ה"י יג סמך טעין מת טע"ט טע סימן קטא טע"ף ט : ב ה"י מ"י פ"א מה"י רוח ה"י ב :

תוספות ישנים
מבויי הוא דלא טעמא הא מחייל לא חיי - וא"ת מנא ליה למידק הכי הא גוסס קתני דלא שייך למידק הכי דהא דלוי און מעידין על הגוסס וי"ל דלא דמי לגוסס כי נמי חיי אשתיך לאשטעין דלא טעמא והגם דכהן מוזהר מליגע בו כדנפקא לן מקרא בפרק ג' מיין [דף מג ע"א] להחלו משעשה הלל (הלל במזיד) אבל מגוייד אי מחייל חיי לא אשתיך לאשטעין דלא טעמא :

הגהות הב"ח
(6) רש"י ד"ה מוכסא וכו' אפילו באיסור : (3) חס"י ד"ס אלא וכו' אפי' לא מת לאלתר אלא לאחר זמן מרובה :

מ"י מ"י ס"א מ"י ס"א

[לקמן קכ"א]

[על"מ מ"י לקמן קכ"א]

[גישין טז]

טע

לגבי גלות פטור ומיהו לענין אשתו מעידין עליו דודאי ימות : **קירב** תקשי ליה רישא לסיפא וי"ל דמעיקרא לא קשיא ליה רישא לסיפא דמאי לאוקמי רישא דלון מעידין היינו לאלתר וסיפא דתנשא היינו לאחר י"ב חדש אבל אמילתיה דרשב"ל לא מני לשנוי : **ארא** מעתה יחא גולה על ידו - לשואל דחשיב ליה מת קפריך דיון דמת הוא יש לו לגלות דס"ד טעמא דחייב לגלות לפי שמת נאלתר אבל לא מת לאלתר לא יתחייב גלות כלל דלישנא דוימות דכתיב גבי גלות משמע ליה שמת לאלתר ולית ליה השתא הא דאמרינן בפרק אלו נעדרות (בבב"ב נ"ג:) ופס) ונקמה המכה בשוגג מאי ונקמה ונקמה מגלות ואע"פ שחייב מיתה במזיד אפילו לא מת (ב) זמן מרובה יש חילוק בין מיתה לגלות כי היכי דמפלגי בין דרך ירידה לדרך עלייה גבי גלות ולא גבי מיתה אבל אין לומר דמאס רוח בלבללו או קירב מיתתו אין לנו לפטורו כיון שמת לאלתר דהא אכתי לא ידעינן להכי טעמי :

חיישין שמה הרוח בלבללו - ודוקא בגלות ולא במיתה כדפרישית לעיל והא דאמר ונקמה המכה מגלות הא לא הלך על משענתו אע"פ ששהה הרבה חייב גלות איכא למימר כגון דליכא בלבללו דרוח כגון כביחא דשישא ולא פירכס כלל :

לקולא